נסיעה טובה

נכון שכולם יודעים את זה, אבל בכל זאת כדאי לפעמים להזכיר, כי כשרואים את זה כתוב על נייר זה מעצבן, ואולי כדאי שסוף־סוף נתחיל להתעצבן כולנו. מהנסיון למדתי, שאם רוצים להזיז משהו במדינת־ישראל צריך לעצבן את העם חזק־חזק.

אז ככה. בן־אדם שעובד קשה מאוד במשך כל השנה רוצה לנוח. יש אנשים שעבורם מנוחה זה רק כמה ימים בחו"ל, רחוק מההורים, מהבעל, מהילדים, מהידידים, מהעבודה, מהטלפונים ומשאר מיטרדים תוצרת הארץ.

מה הבעיה? האדם הרי עובד כל השנה, מרוויח משכורת שממנה מורידים לו מס־הכנסה, ביטוח לאומי, לפעמים מע"מ וממה שנשאר לו הוא חי ומאוד משתדל לשים כל חודש כמה גרושים בצד כדי שבסוף השנה הוא יכול לנסוע לשבוע חו"ל ולשחרר את הראש. אם לא עושים תוכניות של קניות גדולות בחו"ל, אלא רק של בילוי שקט, זה באמת לא צריך לעלות הרבה. איזה 390 דולר הכרטיס ועוד נניח 250 דולר המלון ועוד קצת לאוכל וביזבוזים. אבל אז באה הממשלה, המדינה, האומה, שר־האוצר, וכל שאר מוצצי־הדם ואומ־רים לבן־אדם: אתה רוצה לנוח, חביבי? תשלם בשביל זה.

כרטיס־הטיסה עולה לך 390 דולר, תשלם לנו 20% מזה, כלומר 78 דולר. אתה קונה 800 דולר בבנק, תן לנו בבקשה 20% גם מזה, תן 160 דולר. אתה רוצה לגור במלון, חתיכת סנוב? מלון עולה לך 250 דולר. אנחנו רוצים מזה, דווקא 33%, אז תן 82.5 דולר, יא חביבי. ועכשיו, לפני שאתה מתחיל להתלונן לך לבנק ותשלם 120 דולר מס־נסיעות וגם תן איזה בקשיש של 10 דולר לנמל־התעופה. וכשתגיע לנמל־התעופה אל תשכח להביא איתך את כל הפיתקות המאשרות ששילמת לנו 450,5 שאנחנו נחלק, לפני ראות עינינו, לישיבות, להתנחלויות ואולי לעוד איזה אגף מלא פקידים באיזה מישרד ממשלתי בעל חשיבות עליונה.

אני מאוד מקווה שהתעצבנתם, כי גם אני כך.

סיפרות מיקצועית להורים מיקצועיים

שני ספרים שיצאו לאור בימים אלה בהוצאת לדורי משכו את תשומת־ליבי. המשותף בין שני הספרים הוא משולש. שניהם עוסקים בילדים קטנים, ובכתיבתם לקח חלק פרופסור ארנסט אוט, ושניהם מתכוונים לקדם את האינטליגנציה של הילד הצעיר ואת היצירתיות שלו. גם למי שיש בעיה עם המילה הזאת, „יצירתיות", למשל, לא תהיה לו בעיה עם שני הספרים, עם מטרתם ועם הדרך בה הם מנסים להשיג את המטרה.

כל מי שראה בארצות־הברית סרט פירסומת שבסופו שואל הקריין „האם חיבקת את ילדך היום?" מבין שיש הורים שאינם נותנים תשומת־לב לילדים שלהם. שני הספרים האלה הם תשובה לשאלה דומה: „האם שיחקת עם ילדך היום?"

ברור לגמרי שילדים שזוכים לחיבוק, למישחק עם ההורים, לשיחה ולכל מגע אחר, הם ילדים יותר אינטליגנטיים ויותר יצירתיים, יהיה פירוש המילה הזאת אשר יהיה.

שני הספרים מסבירים להורים, בטכסט ובעשרות דוגמות מצויירות, איך לשחק עם הילד, איך ללמד אותו להתרכז, לזכור, להבדיל בין דברים, למצוא, לצבוע, להמציא את דרכו במבוך ועוד הרבה דברים שלכאורה הם מישחק לילד הקטן, אבל למעשה הם תחילת הלימוד.

אין לי ספק ששני הספרים האלה ישיגו את המטרה אצל מישפחה שיתייחסו אליהם ברצינות. קידום האינטי־ליגנציה בגיל הרך, הוצאת לדורי. הילד היצירתי, הוצאת לדורי.

קיץ, ים, שמש ודגים בנמל יפו

אם לא היו אומרים לי שבנמל יפו, מאחורי מרכז העיצוב, יש מיסעדת־דגים, לא הייתי יודעת. אבל אמרו לי, וכך נודע לי ולמה שגם אתם לא תדעו.

מיסעדת בני הדייג ממוקמת במחסן מס' 4 של הנמל, והדרך אליה נראית כמו עיר אחרי הפצצה. אבל אחר־כך מגיעים למיסעדה ורואים רק ים ומריחים את הריח של הדגים המטוגנים ושל השום והחמאה, ותיכף ומייד בא התיאבון, ומחליטים לאכול משהו קטן־קטן.

הקטן־קטן הפך לקצת שרימפס מטוגנים, חתיכת סטיק לוקוס, כמה ברבוניות, בתוספת סלט מטבוחה אגדית וכוס יין. אחר כך אבטיח וקפה על חשבון הבית ושלוש שעות שינה.

מה צריך בן־אדם יותר מאשר לשבת בשעה 3 אחרי־הצהריים מול הים, לזלול אוכל טוב ולראות איך אנשים אחרים עובדים, כלומר הדייגים שפורשים רישתות־דיג ודגים את מה שתאכל מחר?

מיכתבים לסופרמן

שוב הגיעו כמה מיכתבי־קוראים המאמינים משום־מה שאני יודעת את התשובות לכל השאלות. רק בגלל זה שהם כל־כך נאיביים, הקוראים האלה, לא נעים לי לאכזב אותם.

הנה, למשל, הקוראת אילנה מחולון מספרת לי שחברתה הטובה התחתנה לפני שנה עם בחור מאוד־מאוד עשיר, ולא מזמן הם קנו לעצמם וילה משגעת באיזה איזור־יוקרה, וממש בעוד שבוע הם עושים חנוכת־הבית. מה אני, הדלפונית, יכולה להביא במתנה לעשירים האלה שיש להם הכל, שואלת אילנה.

יש, מותק, יש! בשביל מה את חושבת שמשלמים לי משכורת כאן?

אז ככה. את פשוט קונה עציץ גדול ויפה, לפי טעמך ולפי כיסך. אחר־כך את הולכת לחנות לחומרי־בניין וקונה קופסת צבע הכי קטנה שיש להם, למשל שחור או לבן (נוגד את צבע העציץ), ופשוט מציירים על העציץ את מיספר הבית של החברים העשירים או אפילו את שמם, אם לא קוראים להם רוזנקוורצטל. העשירים ישימו את

העציץ שלך ליד הבית או ליד הגדר, וכל עובר אורח יוכל לראות את מספר הבית או את שמם.

היית מאמינה שאני אתן לך עצה כל־כך טובה? אפילו אני לא מאמינה.

ועוד גברת אחת מירושלים כתבה לי מיכתב, וסיפרה לי שהילדים שלה לא אוכלים כלום. מרוב קינאה זרקתי את המיכתב שלה, ועכשיו אני לא זוכרת איך קוראים לגברת. אחר־כך, כשנרגעתי מהעניין והקינאה עברה לי, חשבתי שאולי גם ילדים שלא אוכלים זו בעיה, ולא רק ילדים שמחסלים כל יום שני טון אוכל, כמו אלה שלי.

גברת נכבדה. אני באמת לא יודעת איך משכנעים ילדים לאכול, אבל לפני שאת מתייאשת, אולי תנסי לעשות להם סנדביצ'ים כאלה כמו בתצלום? אולי זה יצחיק אותם וצחוק, כידוע, גורם לתיאבון גדול, לפחות אצל הילדים שלי. שווה לנסות.

תופס ג'וקים

מצאתי את הדבר המצחיק הזה בחנות של כתר ביפו, אבל אולי יש גם במקומות נוספים. הדבר נראה כמו פח־זבל מיניאטורי והוא מיועד

להחזקת השקלים החדשים, המתרוצצים כמו ג'וקים בארנקינו ובכיסינו.

ה„פח" קשור לשרשרת קטנה, שאותה אפשר לחבר למחזיק־המפתחות, ובכל פעם שהבן־אדם צריך שקל חדש אחד, הוא פותח את פח־הזבל הקטן ומוציא אחד.

כבר שנים שכולם אומרים שהכסף שלנו הוא זבל. הנה מישהו שהוכיח את זה הלכה למעשה. מחיר התופס־ג'וקים או איך שקוראים לו בכתר הוא 1 ש"ח. בארץ שהכסף שלה הוא זבל, גם זו מתנה.

פטנט מאוד אישי

הנה המצאה לגמרי־לגמרי פרטית. לא גנבתי אותה מאף אחד, לא העתקתי, לא שמעתי, לא ראיתי ולא טעמתי אצל מישהו אחר. סתם המצאתי אותה בעצמי ברגע של קמצנות תהומית.

הסיפור מתחיל בזה שאני קונה כל טימטום חדש שיוצא לשוק, כדי שלא יגידו שלהם יש ולי אין. בגלל התכונה המגעילה הזאת חזרתי יום אחד הביתה כשבסלי בקבוקון קטן ובתוכו תמצית־חמאה. במשך שנתיים עמד הבקבוקון ליד הבקבוקים האחרים עם תמצית הוניל ותמצית השקדים, שגם הם לא מי־יודע־מה בשימוש, אבל אני הייתי מאוד רגועה מזה שאין לי חוסר בתמציות.

ככה עברו שנתיים תמימות, שבמהלכן אף אחד לא שאל אותי אם יש לי תמצית־חמאה וגם אף אחד לא התנדב למסור לי אינפורמציה מה עושים עם זה.

והנה פיתאום נהיה אתמול לפני הצהריים וצריך להכין ארוחה. התפריט היה צלי־בשר, מחית תפוחי־אדמה וכרובית מטוגנת בחמאה ושום. ואז קרה הפנצ'ר. הסתבר שנגמרה החמאה. ללכת לחנות לא היה לי חשק, ומהשכנים אני לא לוקחת באופן עקרוני, כי בשביל חצי חבילה חמאה אני צריכה להורות בפני השכנים שלא שמעתי שום דבר שהם לא יודעים על חווה יערי ושמנחם בגין לא התראיין אצלי.

את הכרובית ואת תפוחי־האדמה לא מעניין שאין לי חמאה בבית, ושניהם לא מוכנים להיות מוגשים בלי חמאה.

זו היתה שעת הגאולה של תמצית־החמאה. לתוך המחבת הכנסתי חתיכה רצינית של מרגרינה ועליה שתי טיפות תמצית־חמאה. אחר־כך הכל כרגיל. לתוך תפוחי־האדמה, לפני קוויצ'תם, הוכנסה מרגרינה כנ"ל ושוב שתי טיפות כנ"ל. אפילו בני מישפחתי המעצבנים, שתמיד מחפשים משהו שלא מוצא חן בעיניהם בתוך הצלחת, לא הרגישו דבר.

אני לא יודעת אם עדיין אפשר להשיג בחנויות תמצית־חמאה ואני גם לא יודעת אם זה יותר זול מחמאה. אבל אם כן, אפשר להכריז על ההמצאה שלי כעל הצלחה גדולה מאוד.